

Sveti Nikolaj.

Ljubi sveti Nikolaj, Vsak med nami sklene zdaj, Da posluša pazno v šoli, Da pobožno v cerkvi molí.	Sto palač in nizkih koč U sén zagrne mrzla noč. — Solnce spi še za gorami, Deca v hiši se predramí.
---	--

Ljubi sveti Nikolaj, Dárov nam priněsi kaj, In otroci bomo vzorni, Pridni, starišem pokorni!	Je-li možno? kak pogled! Stó daril leži vzpored: Jabolka, slaščice, hruške, Konji, punice in puške.
---	--

Vse vam dal je Nikolaj.
Toliko vam pravim zdaj:
Hranite daróve lepe,
Hranite pa tudi sklepe.

Anton Medved.

»Oboje!«

Kdo bi si mislil, da se celo sveta jeza lahko tako spreobrne, da jo je treba grajati. Pri Logarjevih se je to pokazalo, in sicer o času, ko bi človek najmanj pričakoval.

Logarjev Lojzek in Logarjeva Julika sta bila tako izvrstna otroka, da so ju bili njuni stariši silno veseli, pa tudi iz šole sta prinašala le pohvalna naznanila in spričevala.

Ako so pa dobri stariši veseli svojih dobrih otrok, hočejo pa tudi njim napraviti veselje, zlasti če so imoviti; kajti o tem, otroci, mi kar molčíte, češ, da bi mogli vi v ljubezni prekositi svoje stariše. Če imate vi dobrega ata in ljubo mamo še tako radi, le prepričani bodite, da oni imajo vas še rajši. To se posebno pokaže o božiču.

Veliko sta pričakovala Logarjev Lojzek in Julika, da jima bode prinesel ljubi Jezušček ob svojem rojstnem godu, a dobila sta še več.

Advent se je bližal že koncu; vse misli dobrih ljudij, zlasti bogoljubnih otrok, so se obračale le proti božiču.

Nekega dné reče Logarjev Lojzek sestrici: »Ti, letos pa ne bomo imeli pri nas jaslíc, marveč božično drevesce; jaslice ima lahko že vsak berač.«

Julika: »Lojzek, ne govôri mi tako ošabno. V šoli so nam gospod ka-tehet rekli, da so jim jaslice bolj všeč kakor drevesce.«

Lojzek: »Kaj boš neki; mar misliš, da nimam ušes? Gospod so nam pripovedovali, da Jezušček v jaslih, če tudi malo Detece, je vsemogočni Kralj, ki nam je prinesel iz nebes svoje rajske darove. In te dragocene darove nam pomeni prelepo božično drevo.«

Julika: »Že res; ali pa nič ne veš, kaj so še potem pravili, kako je neskončno veliki Bog hotel biti tako neizrekljivo majhen, da je Kralj ne-

beški hotel ležati na trdi slamici v bornih jaslicah v preprostem hlevcu . . . ! Ali si pozabil, kako so nazadnje pristavili: »Kakor mi je všeč božično drevo — so rekli — vendar še ljubše so mi jaslice, ker nam tako ljubko kažejo neskončno ponižnost Jezusovo in njegovo neizmerno ljubezen do ubogih revežev.« Nič, jaz bom mami rekla, da bomo imeli jaslice!«

Lojzek: »Jaz bom pa ata pregovoril, da homo imeli drevesce . . . !«

»Kaj sta tako zelo glasna?« sežejo vmes mati, ki so v sosedno sobo slišali ves ta pogovor in sedaj nagloma vstopili. »To je lepo, da se tako vne-mata za svete reči, in da sta v šoli tako pazna, a vse mora biti v pravih mejah. To že ni več sveta jeza. Glej, Lojzek, kako si razgret. In tista tvoja širokoustna beseda, češ, da so jaslice za berače, me je hudo užalila; nikdar več mi ne zini kaj takega! — Ti, Julika, bi bila pa tudi lahko mirnejša. Zgo-dila pa se ne bo ne Lojzkova ne Julikina, marveč moja volja: o b o j e b o m o imeli, če bosta še dalje tako poslušna kakor doslej; le lepo molita!«

S solznimi očmi vsklikneta kar hkrati: »Odpustite!« S solznimi očmi sta pa tudi potlej ogledovala prekrasne božične dari ter zahvaljevala Boga in ljube stariše.

Blaž Vrtavka.

Ne rečem, da Blaž Vrtavka ni bil nikoli miren; toda po navadi je bil poskočen, celo razposajen, če se je lotil, — zares priimek Vrtavka pri njem ni bil brez pomena. No, pa doma so že še potrpegi ž njim, saj sami najboljše veste, kako neradi kaznujejo oče ali mati in da jim je vselej bolj hudo, kadar rabijo šibo, kakor tepenemu otroku.

Ali druga je bila v šoli. Blaž ni poslušal sam, ker se je vedno vrtil na desno, levo in nazaj, tudi drugi niso mogli biti pazljivi v njegovi bližini. Zato so ga gospod učitelj nekajkrat pridržali v šoli, ali kaj, ko je pa do drugega dne že vse pozabil! Tudi pri krščanskem nauku ni bil nič boljši. Kapelan so popisovali svojim majhnim poslušalcem nebesa in njih veselje, dobrote in sladkosti. Ali veste, kdo še tačas ni miroval? Blaž Vrtavka. »Kaj počneš, Vrtavka? Kje imaš ušesa?« pokarajo ga gospod. Blaž molči. »Kaj je pripovedoval?« poprašajo zato Blaževega soseda. Sedaj so šele zvedeli, zakaj ni mogel strpeti več mirno. Po glavi mu je namreč rojilo, ali imajo v nebesih, kjer je toliko lepega in sladkega, kaj omare ali ne. Kajpak je kmalu zvedel, kaj in kako, ter nekaj časa sedel, kakor se gre. Ne dolgo potem sliši Blaž, da bo Bog vrgel hudobneže v pekel, strašen kraj, kjer bo jok in škripanje z zobmi. Zopet nima mirú in rad bi zvedel nekaj pri sosedu na desnici, kakor je videti. A bistremu očesu kapelanovemu se nemirnež ne more skriti, hitro ga pokličejo: »Vrtavka, kaj ti pa sedaj ne gre v glavo?« Blaž se majhno obotavlja, nato pa vendar-le pove svojo skrb, češ, kaj bo pa v peklu z onimi, ki zob nimajo?« Gospod mu razlože, da bodo tudi taki v peklu dovolj trpeli,